

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventinv

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0089

LOG Titel: De Falcone Peregrino. Cap. I.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

VLYSSIS ALDROVANDI
PHILOSOPHI. ET MEDICI
BONONIENSIS
ORNITHOLOGIÆ

Liber Septimus.

Qui est

DE FALCONIBVS IN SPECIE.

De Falcone Peregrino. Cap. I.

FALCO, Albertus, qui Falconum genera in classes distribuit, quartum locum Falco-
ni peregrino dedit, nos tamen non vna tantum ratione moti, eum primum or-
dine collocamus. Primum enim Neotericorum plerosq. & potissimos id facere
videmus. Nam Tardius eum sub sacri genere, quem alioquin & Albertus, & Be-
lisarius reliquis anteponunt, ponere videtur. Bellonius quoq. & Carcanus eiusdē
mecum sententiæ sunt, quorum hic nomen peregrini ob naturæ excellentiam, qua reliquis om-
nibus antecit, donatum vult; ille hunc ipsum Falconem in bonitatis delectu habendo, veluti nor-
mam, ac regulam statuit. præsertim quod ad corporis magnitudinem & formam attinet. Enim-
verò etsi peregrinus Falco Falconi sacro, eiq. quem Gyrofalconē vocant, cedere videatur, au-
dacia tamen, ac robore illis minimè inferior est, & non minus quàm illi, aues aquaticas, quantum
uis magnas aggreditur, & capit. Animi verò magnitudine illos vincet etiam, quod eum non fa-
me, aut alia necessitate coacta, sed generosæ indolis celsitudine tantummodò ductū, venari om-
nes testentur. Inter omnia verò Falconum genera hoc dociliorem, aut magistro obsequentiorē
vllum reperiri negant. Deniq. ad quæuis munia in venatu volatico obeunda idoneū ac prom-
ptum Galli prædicat. Quas omnes simul dotis in alio Falcone haud facilè reperies. Quod au-
tem quis obijcere possit Gyrofalconem etiā cum Aquila contēdere, & hac parte peregrinum
præcedere, idē etiam Montano competere sciat, vt in eius historia patebit, qui peregrino tamē
longē cedit.

Lib. 23. de Animal. c. 8

SYNONIMA.

IN Æuitico pro voce Hæbraica Nez Accipitrem interpretantur. Arabica interpretatio
habet, basi vel bazi. Atqui albasi apud Auicennam Andreas Bellunensis exponit Falconē
peregrinum. Nominatur autem albazi præposito scilicet ab b Auicenna articulo, vbi simi-
ipsum, & aliarum auium rapacium, quod excrementitij admodum sint, rarò à medicis vsurpari
scribit. Non admodum discrepat vox Persica mar an baz. Latine Falconem peregrinum
vocare licet accepta ab alijs nationibus nomenclatura. Nam Itali pelegino vocant, & ma-
rem terzuolo pelegino, & Galli Faulcon pelerin. Tardius Gallus alicubi hunc cum eo,
quem Galli Faulcon de passage vocant, & Hynaite, nos commeantem, & hinnularium dicere
possimus (nisi posterior Syriaca ipsi vox est) confundit. Alibitamen diuersos facere videtur.
Alioquin nomina hæc Gallica, idem penè sonant. Nam passant seu passager commeantem seu
migratorem, estranger, & pelerin, alienigenum & peregrinum denotat. Cur autem dictus sit
peregrinus, curiosè satis indagat Carcanus in hunc ferè modum. Existimauit aliquando Falco
nes hos peregrinos idē vocatos fuisse, quòd ex longinquis regionibus ad nos importentur.

Cap. 12. Nez. Albasi. b 2. 614. Mar an baz. Faulcon pe legrin. Faulcon de passage. Nominis ratio. Lib. 1. 22.

Qui peregrini dici possint.

Sunt etiam nobis Italici verè peregrini, seu exotici. Nullos enim in Italia nasci certò scio, & quam paucissimos capi, sed ut plurimum aliunde aduehi. Verùm si hac de causa peregrini dicti putandi sunt, reliqui quoque omnes Falcones, quibus aliud natale solum est, quam Italia, eodem nomine dicendi veniunt, cuiusmodi sunt Turetapi, Tartari, cæteriq; alienigenæ. Quare alia ratione hoc nomen adeptos fuisse puto, eaq; triplici potissimum. Prima quod nusquam gentium unquam nidum eorum, inuenire licuit, unde merito omnibus in uniuersum gentibus, & tanquam alibi, quam apud se nati, exteri, & peregrini vocati fuerunt. Secunda ratio nominis esse potuit, quod nullum inter pennis sit Falconis genus, quod magis hoc ipso ex uno loco in alium migret. Peculiare enim huic est, ut pluri terrarum non dum desinat, nec præclaram, ac admirationem dignam. Harum omnium allatarum rationum quam reliquis præferas, parui referre interim puto. Duas priores causas Albertus etiam tetigit, ubi ait: *Vocatur autem peregrinus, quia semper peregrinatur, & migrat de una regione in aliam, vel quia nescitur nidus eius, nec inuenitur à Falconarijs, sed in ier volandū longè à loco suæ generationis capitur.* Verùm de hoc plura in capite de loco,

Passagers.

Etymum. Falconis peregrini.

GENVS. DIFFERENTIÆ.

Peregrinorum.
Falconum duo genera secundum Belisarius.
Peregrinorum.
Falconum quatuor genera secundum Carcanum.

Belisarius Accipitrum, seu Falconum peregrinorum duo genera statuit, quorum formam quidem eandem, sed alterum altero colore nigrius esse asserit: ita ut ferè gentilis, id est, nobilis priuatim dictus, appareat. Alterum quod pennis colorè acereum præ se fert, in singulisq; pennarum capitibus, ad coronæ modum albedine sigillatim distinctæ veruæ, quasi figuram ostendunt. Hanc distinctionem Belisarius à colore sumpsit. Carcanus penæ Vicentinus inter recentissimos, quæ duplex eorum genus facit, à coloribus item sumpto discrimine. Alios enim flauos, alios rubros, alios colore Turritis, id est, vt credo, cinereo, cui rubri non nihil ad mixtum sit, alios deniq; fuscis ponit. Verùm ne quosdam ex his, quos omnes a peregrinis diuersos faciunt, sub peregrinis ille comprehendat, vercor, maxime cum rubri, & sulci nullam deinceps mentionem faciat. Nos aliud genus his merito adiungendum, album nimirum nigris punctis notatum obseruauimus. Idem Carcanus in magnitudine seu statura eam diuersitatem statuit, ut quosdam grandes, quosdam exiguos, quosdam mediocres, quosdam forma oblongiori, nonnullos deniq; corpore magis tereti esse dicat.

DESCRIPTIO, ET DELECTVS.

Delectus. Falconis peregrini vera nota. Humeri. Cauda.
Pedes.
Rostrum. Caput. Ungues. Color. Femora. Nares. Collum. Oculi. Supercilia.

Albertus breuiter Peregrinum his verbis describit. *Et Montano plerumq; minor cauda breui, alis longis, capite crasso, coxis longis, cruribus breuibus, & pedibus albicantibus. Praefertur, qui crura nososa habet.* Tardius & Bellonius Galli, cæteri q; recentiores accipitrarij, peregrinum Falconem omnibus notis absolutum, cæterorumq; veluti normam futurum, his ferè conditionibus volunt esse præditum: Humeros habeat magnos, crassos alas longas in vltimam caudam recumbentes, caudam pennis crassis, magnisq; instructam, ipsa longa sit, in acumen paulatim desinens, cuiusmodi est Sparverij, pennis composita admodum teretibus, apice nõ prorsus albo, neruis per medias pennas intercurrentibus suaue rubentibus. Pedes sint eodè colore, quo Ardeæ stellaris seu Botauri, tincti nempe inter flauum & plumbeum ambigentes, seu ex pallore virescences, sed ita, vt ad caruleum non nihil vergere videantur. Quamuis etiam si è pallido albescant, non prorsus dampnentur. Pedum digiti graciles sunt. Ungues magni, nigri, valdè acuti. Color pedum, & rostri eodem est. Femora longa, tibiæ verò breues. Rostrum sit rictu amplo, & crassiusculum. Nares magna: & patula. Supercilia non nihil alta & grandisculia. Oculi magni, profundiq; Caput aliquantum in fornacem, vertice leniter eleuato, ac rotundo, & simul atque volandi potens euasit in rostri parte superiori plumulas quasdã, quæ veluti barbula speciem gerant, exertas ostentat. Collo sit longo, lato pectore, & circa omoplatas, vbi cù collo coit, aliquantum tereti. Pugno insidens nõ nihil retrosum corpore reclinet, alacris, mordax, & famelicus. Supercilia & maxilla albicent, adirosum modico rubore. Oculi nigricent, circulo, seu iride nonnullam caruleo. Caput est leucophæum, quale Falconi sacro. Dat.

10 sum item coloris lividi non nihil, quali ferè tingitur in Anseribus tergum, & plumis rotundis, ac latis vestitum. Sed plura alia summæ bonitatis signa curiosi ponunt accipitrarij, nobis hæc indicasse suffecerit, quæ quidem in eo peregrinorum genere plerumque reperiuntur, quod Belifarius ex suis duobus generibus secundum ponit, æneo colore; nam primum eius genus, quod nigrus esse ait, in multis ab illo notis variat. Neq. enim hi vertice capitis leucophæo sunt, neq. flauo, quemadmodum alij flavi, & rubri Falcones. Quare sæpe imperitos accipitrarios fallunt, vt testatur Carcanus, qui eos hæc nota ceu præcipua destitutos minimè pro peregrinis habet, nempe cinereo capitis colore, & quæ gulam lineis in longum ductis, nigris maculosam habent. Habent hi nigri præterea femora lineis transversis distincta, crura item colore croceo, sed diutiora. Quas quidem notas Falconis peregrini subsufci esse, qui iam aliquando plumas veteres exuerit, scribit Carcanus. Cum verò fuscus seu niger hic Falco peregrinus, quem nunc descripsi sumus, ipsidem quoque notis præditus sit, fieri potest, vt hic quoque mutatus fuerit, vt vocant, quod eisdem peritis manifestarij iudicandum relinquo. Niger verò hic peregrinus Falco, olim in montibus agri Bononiensis ab aucupibus capus, sine dubio, vi ventorū eò delatus, cuius iconem sequens pagina dabit, erat talis. Dodrantem erat, & duos palmos à ca-

20 pite summo vsq. ad caudam extremam longus. Vertex capiti planus ac compressus, quem nostrates inter laudabiles notas ponunt, licet Galli subtundum probare videantur. Rostrum pollicem crassum pulchre caruleum, vno acuto deorsum inflexum, breue, robustum, membrana lutea intensi coloris, quæ nares ambit, capiti coniunctum. Oculus caruleus, quæ cilia seu membrana lutea ambiunt. Caput, cervix, dorsum, alæ, fusca sunt, faturo colore, ac penè nigro, quæ persingulas ferè pennas maculis atris transversis per alarum maiores resperse conspicit.

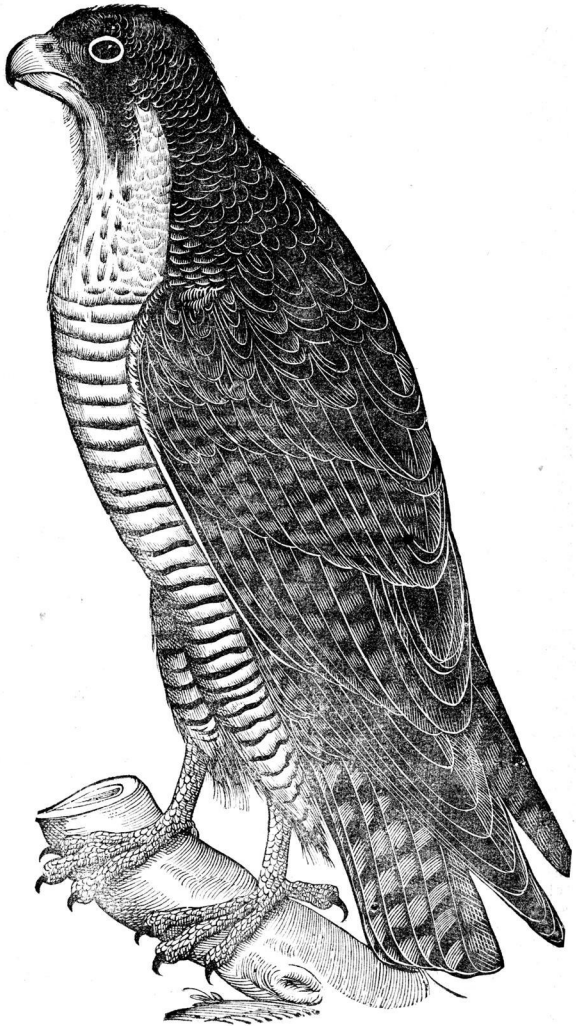
30 bant. Gula ex albo nonnihil flavescebat parte sui infima maculis veluti guttis nigris in longum ductis distincta. A fræno seu rictu ad latera linea nigra deorsum, ad gutturis ferè mediam regionem porrigebatur. Pedes, venter, & femora alba, lineis latiusculis nigris transversis distincta. Alarum extrema ad vltimam vsque caudam pertingebant. Cauda minus fusca, lineis etiam nigris transversis ductis insignita. Crura, pedesq. lutei. Coxæ longæ. Tibiæ breues. Dignit. pedum tenues, longi, squamini, vt & crura, recti. Ungues nigri, acutissimi. Verùm, vt quod res est fatear, confusioneq. omnem, quod semper summo studio feci, eutem, cum penitus huic Falconem peregrinum nigrum considero, eumq. cum Falcone nigro, simpliciter dicto, diligentius confero, inuenio eum ita parum, aut penè nihil differre, vt posteriorem huic Falconem nigrum, quem Germani Falconarium vocant, quemq. prius sorsim, postea suo loco, tanquam à Falcone peregrino nigro, diuersum describere statueram, idq. cum Alberto & Ornithologo eundem cum illo esse non facillè concesserim, immò verò ita esse prorsus existimo. Confusionem hæc parit sæpenumerò tanta authorum inter se discrepantia, vt si vna eademq. res tam diuersa scribant. Belifarius enim atque Carcanus nigrum, rubrum alioq. sub peregrino ponunt tanquam sub genere. Hos alij, vt Albertus, Tardius sui generis sepatatim faciunt. Vnde

40 fit, vt si quæ nobis huius generis avis in manus veniat, quæ nam dictorum scriptorum statuenda sit necessariò, nonnunquam dubitemus. Qui nigrum sub peregrino collocant, ij sanè non leuibus rationibus adducti videntur, inter quos Belifarius est, & Carcanus. Immo etiam vel Alberto ipso, qui tamen peregrinum quarto loco, nigrum verò sexto describens eos disparitate manifestè videtur, teste, ac iudice, non ineptè sunt opinati. Ita enim Albertus de nigro scriptum reliquit. *Figura ratione videtur hoc Falconem genus per simile esse peregrinis, & insuper, quoniam parentes in hoc genere filios coarctat peregrinari, à loco generationis suæ. Scribunt enim, & hos olim in montibus Gelboe, prope Babylonem, primum gentes, post à parentibus expulsos, aliò comigrasse. Vnde non minus, quàm prius illa à flauum genus, quod quidam solum propriè peregrinū vocant, peregrini nomine donandi videntur.* Et rursus, *Est autem in omnibus figura magis consideranda, quam color. Nam & Coruus & Monedula albas vidimus. Ingento quoq. & audacia peregrinos referunt, & si*

50 *militer nutrire debent.* Tardius quoq. Falconem nigrū in insulis maris nasci testatur. Atqui eadē peregrino sunt natales, nempe Cyprus, Rhodus, & Creta. Nunc quod quispiã ambigere poterat, Carbonariū Germanorū, seu Falconem nigrū Alberti, eundē esse cum eo, quæ nos pro peregrino nigro descripsimus, ita probamus, quod tota descriptio Alberti, nostro adamussim concuenit, ne vel vnica reclamante nota, vti vitamq. comparanti facillè iquebit. Ita enim de suo nigro habet Albertus. *Sextum gradum nobilitatis possidet Falco niger, breuior quidem aliquanto Falcone peregrino, sed figura similis per omnia. Colore enim differt, quia in dorso, & exteriori alarū parte, & cauda tota fusca habet, nigredinē, & in pectore, ventre, & lateribus fuscam varietatē, (quæ nec pen ab alio colore faciunt lineæ fusca transversis distincta) in facie autem guttas Falconarias habet prorsus atras, quæ circūsanātur quodā obfuro, & fusco pallore. Crura, ungues, & rostrum habet, sicut peregrinus.* Atqui i peregrino nonnunquã ad caruleū tendere pedes, ex pallido, sæpe ex si-

Dorsum.

Falconis peregrini fusci nota.
 Falconis peregrini nigridi, scripto.
 Magnitud. eo.
 Caput.
 Gula.
 Rostrum.
 Oculi.
 Color.
 Alæ.
 Cauda.
 Crura.
 Coxæ.
 Tibiæ.
 Pedes.
 Dignit.
 Ungues.
 Falconarius.

30 miji pallore lutescere, omnes affirmant. Nostris verò lutei sunt. Verùm hoc loco ex Alberto querere lubeat, cum vt ipsemet docet, in speciei distinctioe, figuræ potius sit habenda ratio, quam coloris. Et quoniam eadem esse huius nigri, cum Falcone peregrino figuram, habitumè fatetur, cur ipse eos dirimat? Mihi certè ijdem speciei prorsus esse videntur, cum ob hanc, tum alias adductas rationes. Hoc tamen differre vult etiam Albertus, quod niger flauo sit breuior, Illa quoque, quam Ornithologus Falconis Carbonarij ponit effigiem, à nostro, & Alberti nigro diuersa videtur, quòd nullis in pectore lineis transversim distincta sit, aut sanè male picta, Quinetiam quem alij Tunctanum seu Barbarum, vt etiam quem Tartarum appellant. Bello-nius peregrinis accenseri scribit, quòd vix vllam inter eos differentiam obseruarit,

L O C V S.

20 **V**El ipsum peregrini nomen apud nos hanc auem nasci negat. Natales Sardinia debet Aegypto, Cypro, Creta, Rhodo. Qui verò nonnunquam in Italia capiuntur, nempe in ditioe Ferrariensi, necnon in agro Rauennate, vt acturbine ventorū impulsi, hucque asportati existimandi sunt. Nam ibidem minime nasci, vel ex hoc cognoscuntur, quòd nidularij nulli vnquā, sed semper, aut hornotini, aut ramularij, annoioresq. inueniuntur. Atqui hi sunt natales indubij Falcones peregrini fului, seu rubidi, qui oibus citra controuer-siā talis habetur. De nigro verò, vbi generetur, & vnde primū ortū traxerit, ita scribit Alber-tus: *Hunc Falconem Fridericus Imp. secutus scripta Gulielmi Falconarij Regis Sicilia dixit visum aliquando in montanis quaris climatis, qua Gelboe vocatur, ac postea iuuenes expulsos à parentibus apparuisse in Salamina Asia montana, & iterū expulsos nepotes priorū ad Sicilia montes peruenisse, & sic derivatū esse hoc genus per Italiā. Nunc quidē in alpinis, & Pyrenais mōtibz reperitur, & in Germaniā quoq. aeriatū ē, quāvis rarū adhuc. Quæ si vera sunt, & in Italia, Germaniāque quos-dā nasci, hi ipsi reuera, proprièq. peregrini non dicentur, nisi quatenus à peregrini sunt pgnati. At quòd ad formā & ingenū attinet, vel ipso Alberto iudice, nihil differunt. Quem nos de-scripsimus in agri Bononiensis collibus captū scimus. Verū nū ibi natus sit, an aliunde ven-torū vi importatus ambigimus. Quo verò loco nidos hoc Falconū genus construat, idē Alber-tus ex accipitrarij cuiusdā peritissimi relatu nos docet, his verbis: *Dicebat exercitatissimus & veteranus hic Falconarius, qui in eremo alpium prope iuga altissimi montiū multis annis habitauerat hoc Falconum genus in altissimis, & praeputis parietibus montium nidos construere, ita vt nusquam adeundū locus sit, nisi qui à cacumine montis subornatur per suū longissimū, plerūq. genū pas-suum longitudine, alias centum quinquaginta, alias ducentorū, vel trecentorū. Interdum verò, vel propter vimium interuallum, vel propter asperitatē scopulorum, ne sic quidē nidum adiri posse, & hāc ob causam vulgò locum generationis ignorari. Ad hæc sapis se vidisse parentes pradam pullis attu-lisse in specus, & rimas saltum montium, & pullos adultiores à parentibus loco habitations suæ ex-pelli propter cibi, & auium in istis locis penuriā, & pullos mox ad planitiē se conferre, vbi aues abun-dant, & sic deinceps per regiones diuersas sine certa sede vagari. Hæc tenus Albertus. Ex cuius ver-bis colligere est, non ideo tantūm peregrinos dici, quòd nulli apud nos nascantur, cum ipse etiam in alpinis ex accipitrarij illius senis relatu asserat, eos qui propriè peregrini vocantur, sobolem procreare, quòd tamen alij pleriq. negant, sed hanc potissimam esse no ninis causam, quòd tanquā si peregrè venissent, vnde veniant, aut vbi geniti sint, prorsus ignoretur. Et hæc quidem de fuluo seu ruffo dicta sunt. Nam Carbonarios etiam in Germania, & alibi certò na-sci volunt.**

Nigris na-talis.

Nidulatio

Cur pere-grini dicū-tur.

VOLATVS, VENATVS, INDOLES.

30 **F**Alco peregrinus rariori alarū motu instar Lari, & confestim, vix interposita mora subli-mè volat. Quibus notis plerūq. à Montano discernitur. Hic, n. frequentius alas concu-tit inter volandū, more Hirundinū. Belisarius de vtroq. Falconū peregrinorū genere, Venatio, nempe tã rubido, quā nigro loquens, in quas duas species peregrinū distinxerat, in hæc verba scribit. Nos omnes eodem volare modo, eodemque ferre videmus. Nam supra paludes altius volare ita dicuntur, vt Anates, Anseresque, & quandoque cæteras aquatiles aues adun-cis vnguibus feriant, quum à sublimi in prouum velocissimè descendant, ac eo animo, viri-busque, vt vnica posteriorum vnguium percussione, mortuam per aera victam descendisse auem, quandoque conspexerimus. Horum natura adeò mitissima est, vt quodammodo irasci nequeant,

Indoles.

nequeant, ad hominumq. nutus magnitudine quadam animi potius, quàm inedia aucupentur. Quippe venatorum ingenio, arteq. instituuntur, eorumq. vocibus, ac nutibus adeò obtemperant, vt (si macilentum non sint) enixissimos auium volatus, altissimosq. aggredi posse, venatores afferant. Nutriendi sunt delicatius, & ea corpulentia conseruandi, qua, dum capiebantur, reperti fuerunt, vt velocissimarum etiam, magnarumq. auium pugnam audacius, fortiusq. aggredi non expauescant. Sic etiam morbi, qui ferè ob macilentiam euenire Falconibus solèr, cauentur. Sitam efficere venatores voluerint, vt Falcones peregrini persequantur, & capiant Ardeas, vel alias huiusmodi aues, quas spontè alioquin persequi non solent, fame nimia, cibiq. parcitate, & abstinentia ad hoc inducendi sunt, nec infolitis earum vocibus terreatur, nec ineptam, magnam, & turpem eorum formam, lethaleq. rostrorum ictus pertimescant. Hoc vt facilius consequatur venator, ter aut quater per interualla Ardeæ viæ Falconum manibus atrectandæ, ac deplumandæ sunt. Curandumq. est, vt passo leuioribus cibis Falcone, bombycinella offula, plumeauè saltem vesperi, si postridie venandum sit, solertiùs offerantur. Hæc omnia Bellifarius. Tardius tamen, cum maximè, qui ex Creta aduectus est, fortem & strenuum esse, Grues capere, Anates & Anseres syluestres, Mergos, & reliquas Aues aquaticas, item Tardas aues, Ardeas, Leucorhodos, seu Pelecanos, Phasianos, Perdices itè, reliquaq. minores Aues, afferit. Ex peregrinis verò idem Tardius inquit meliorem esse nigros ex Alexandrinorū sententia. Verùm hoc forsitan accidit, quòd rubri apud eos frequentiores, quàm nigri sint, vel quòd alibi quàm domi nostræ nata, ac peregrina semper nobis magis (quæ est humani ingenij curiositas) arident. Ita quoque Bellonius Cretenses optimates suis, & apud se natis Falconibus, qui tamen apud nos plurimi sunt, cæterisq. præferuntur, parum delectari refert, alienisq. nempe Africanis, quos Barbaros vocant, magis affici. Hic niger, inquit Tardius, nutriendus est, ita vt mediocris inter obesum & macilentum sit. Carnem madidam ei ne dederis, nisi superior fuerit. Manu gestato crebriùs, quàm alios Falcones. Benignè tracta, nec ultra quàm ei gratum est, fatiga. Aquilam ne videat caue. Alioquin enim non ampliùs aucuparetur. Cura etiam, ne pennæ eius contrectentur. Quum ad prædam cum proiecis, vide ne cum lædas, sic enim animum, & alacritatem, amittit.

Vt Ardeæ capiat.

QUANDO ET QUOMODO CAPIATUR.

Primus capiendi modus.

Peregrinus, inquit Tardius, inter peregrinandum mense Septembri capitur in Cypro, & Rhodo insulis. Albertus verò eorum, quos in summis alpiù iugis habitare dixerat, triplicè capiendorum artem exponit, his verbis. Capiuntur autem hi Falcones tribus modis, quorum duos ipse vidit, tertium ab Eremita idè audiui. Primus & vbiq. cõmunis modus est, vt rete disponatur patulū, ita vt faciliè conuertatur cū chorda seu fune super id quod intenderit auceps. Ceterū ante rete extenditur chorda, id est, restis, cui alligatur Lanarius rubeus, què vulgò Suceimer vocant, & ad chordam dependentè ad eā extenso alio fune diligenter alligatur auis, vel lancum, aut pilosum quidpiam simile aui, ita vt quando funis extēsus trahitur, & conuertitur ab aucepe, Suceimerius seu Lanarius videatur auem insequi ad prædandum. Videns autem Falco, qui fortè peregrinatur, hunc gestum auis, seu illius; quod auem esse putat, motū chorda sapius concussa factum, cum impetu descendit, vt prædā Lanario eripiat, & sic deceptus irretitur. Sed alter multò melior modus est: Ligna duo instar crucis componuntur, & super extrema eorum curuantur duo alia ad semicirculorum speciem, & extrema circulorum insiguntur extremis lignorum, & inter illas quartas arcuum circulorum alia ligna curuantur locum interfectionis crucis vniuentia, donec non nisi ad tres vel quatuor digitos distiterit inter se ligna. Tum singula ligna implentur laqueo à summo vsq. ad imum. Debet autem fieri hoc vas ad altitudinem septem, vel octo pedum, & ad latitudinem quinque vel sex pedum. Tum collocetur in eo cauca sex pedes alta, ita vt pede vno distent latera vasorū inter se, quū vnū esset in alio. Et in interiori sint ligna trabium instar, sibi inuicem ab imo vsq. ad summū imposita, & aues in eodem sex, vel septem includantur, quæ per trabes continuo ascendant, descendantq;. Oportet autem hoc totum fixum, & immobile esse super muro, vel porta, vel in campum liberè. Sic enim Falco, qui peregrinatur, conspectas aues dum conatur prædari, capitur laqueo, & hoc modo vidi capi Falcones optimos. Ceterum Eremita ille, cuius mentionem feci, reti extenso, & aue ante id alligata absq. Lanario, hoc genus Falconum quotannis se cepisse aiebat, Falconem enim auidum prædæ seipsum in rete præcipitare. Hactenus ille.

Suceimerius. Lanarius. Secundus modus.